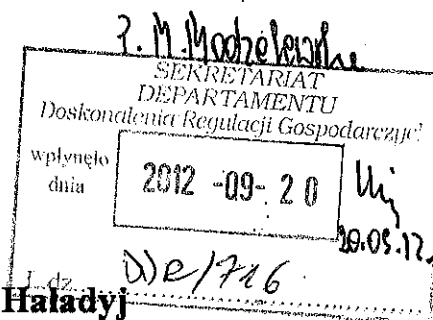

MINISTER
TRANSPORTU, BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ

DP3mr-0260-392/12
Na nr: DDR-VI-5102-1/2/28/1154

Warszawa, dnia 19 września 2012 r.

Pan
Mariusz Haładaj
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki

Szanowny Panie Ministrze!

Uprzejmie informuję iż do projektu *ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych*, zgłaszam następujące uwagi.

1. W art. 2 projektowanej ustawy, na końcu zdania wstępnego odnoszącego się do zakresu podmiotowego stosowania przepisów ustawy do transakcji handlowych, proponuję sformułowanie „*wyłącznymi stronami są*” zastąpić pojęciem „*wyłącznie są*”. Obecne brzmienie wydaje się być niejednoznaczne. Uzasadnieniem dla wprowadzenia zaproponowanego powyżej doprecyzowania jest fakt, iż nie ma pewności jakich sytuacji wskazany zakres dotyczy.
2. Przepis art. 3 pkt 3 przedmiotowego projektu stanowi, iż ustawa nie ma zastosowania do *umów, w których organy publiczne występują w charakterze wierzycieli*. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż w przypadku umów wzajemnych każda ze stron jest jednocześnie wierzycielem oraz dłużnikiem. Wykładnia gramatyczna tego przepisu może zatem prowadzić do wniosku, że w przypadku umów wzajemnych zawieranych przez organy publiczne projektowana ustawa nie ma zastosowania. W uzasadnieniu projektu brak jest wyjaśnienia podstaw tego wyłączenia. Co prawda art. 4 dyrektywy 2011/7/UE normuje tylko kwestie transakcji między przedsiębiorstwami a organami publicznymi, w których dłużnikiem jest organ publiczny, ale zgodnie z art. 12 ust. 3 Dyrektywy 2011/7/UE państwa członkowskie mogą wprowadzić w życie przepisy, które są korzystniejsze dla wierzycieli. W związku z powyższym proponuję zmianę brzmienia pkt 3, gdyż pojawiają się wątpliwości jakie są przyczyny wyłączenia stosowania przepisów ustawy w tym

przypadku. Okoliczność, w której różnicuje się sytuację podmiotów uczestniczących w obrocie gospodarczym z uwagi na to, do którego sektora należą, nie może być akceptowana. Tak więc uprawnienia wierzycieli powinny być takie same bez względu na to, czy należą do sektora publicznego, czy prywatnego.

3. W punkcie II.3.1. projektu założeń do ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (wersja z 26 marca 2012 r.) przewidziano możliwość wyłączenia prawa naliczenia odsetek, *gdy dłużnik wykaze, że nie ponosi winy za opóźnienie w płatnościach*. Projekt ustawy nie przewiduje takiej możliwości. Nie można bowiem przyjąć, że wypełnieniem tego założenia jest unormowanie zawarte w art. 7 ust. 2 projektu ustawy. Należy wskazać, że w przepisie tym przewiduje się jedynie możliwość ustalenia przez strony w umowie innego terminu zapłaty, niż określony w ustawie w przypadkach w niej wymienionych. Ponadto wyrażone w tym przepisie uprawnienie stron transakcji handlowej nie dotyczy sytuacji, gdy wierzycielem jest organ publiczny. Proponuję w projekcie umieszczenie przepisu, obejmującego tym uprawnieniem umowy, w których po stronie wierzyciela występuje organ publiczny.
4. W odniesieniu do przepisu art. 4 pkt 1 przedmiotowego projektu - jeżeli wola ustawodawcy jest ograniczenie zastosowania przedmiotowych regulacji prawnych, do umów na odpłatne dostawy towaru lub odpłatne świadczenie usługi, to zasadnym wydaje się rozważyć, aby w przepisach ustawy zawarte zostało wyłączenie w zakresie umów o roboty budowlane.
5. W art. 6 ust. 1 przedmiotowego projektu sformułowanie „*zobowiązania umowne i prawne*” może budzić wątpliwości interpretacyjne, ponieważ nie jest jasne, czy zobowiązania prawne mają wynikać z umowy, czy też dotyczą innych obowiązków wynikających z przepisów prawa, np. obowiązków fiskalnych. Wskazana wyżej uwaga ma zastosowanie do wszystkich innych projektowanych przepisów ustawy, w których występuje komentowane wyrażenie.
6. Wskazane wydaje się doprecyzowanie w art. 11 ust. 1 przedmiotowego projektu, iż równowartość kwoty 40 EUR przysługuje dłużnikowi z tytułu kosztów dochodzenia należności.

7. Proponowany art. 11 ust. 2 dotyczący zwrotu kosztów odzyskiwania należności poniesionych z powodu opóźnień w zapłacie transakcji handlowych, pomniejszonych o kwotę stałej rekompensaty 40 Euro, o ile kwota ta została wierzycielowi zapłacona, może doprowadzić do sytuacji, w której koszty te będą nadmierne i mogą być również nieproporcjonalnie wyższe od dochodzonej należności. Dyrektywa 2001/7/UE w art. 6 ust. 3 stanowi o uprawnieniu do uzyskania rozsądnej rekompensaty za wszelkie koszty odzyskania należności przekraczającej kwotę stałej rekompensaty. Zwazawszy, że np. koszty korzystania z usług prawnika, firm windykacyjnych (takie przykładowo koszty wymienia Dyrektywa) mogą być zasadniczo różne, stąd wymagane jest określenie w ustawie kryterium ograniczenia tych kosztów, chociażby przez wskazanie przesłanki, że mają być to rozsądne koszty, analogicznie jak stanowi to Dyrektywa.
8. W uzasadnieniu do projektu (str. 4) mowa jest o możliwości wydłużenia terminu 30 dniowego (nie dłuższego niż 60 dni) przy spełnieniu określonych przesłanek (m.in. w przypadku umowy o wykonanie robót budowlanych). Z samej treści ustawy (art. 7 i art.8) wynika jednak, że przy zawarciu umowy z terminem płatności 60 dni (przy spełnieniu określonych przesłanek) dłużnikowi w dalszym ciągu przysługiwałoby uprawnienie żądania odsetek od 31 dnia, bowiem tak wynika z projektowanego art. 5 ustawy. Zatem regulacje art. 7 i 8 oraz 5 wydają się sprzeczne

Z poważaniem,

Z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA I GOSPODARKI MORSKIEJ

Radeusz Jarmuziewicz
Sekretarz Stanu